

ΘΥΜΙΑΜΑ

«Θυμιάμά Σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς»

Ἑβδομαδιαῖο περιοδικό • Ἀριθμ. φύλ. 61

8 Ἰουλίου 2018

Συντάκτης: Ἐπίσκοπος Ἱερραμίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΣΤ΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (9,1-8)

«Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι»!

1. Ἀπλό καί σύντομο, ὅπως πάντα, θά εἶναι καί τό σημερινό μου κήρυγμα, ἀδελφοί μου χριστιανοί, καί παρακαλῶ να τό προσέξετε.

Θά ἀρχίσω μέ ἕνα ἐρώτημα. Κακό εἶναι ἡ ἀρρώστια, κακό καί ἡ ἁμαρτία. Ἀλλά ποιό εἶναι μεγαλύτερο κακό; Ἡ ἁμαρτία ἢ ἡ ἀρρώστια; Ὁ κόσμος, ὁ πολὺς κόσμος πού ἁμαρτάνει ἄφοβα καί εὐχάριστα, ὅπως πίνει ἕνα ποτήρι δροσερό νερό, «ὡς ψύχει λάκκος ὕδωρ, οὕτω ψύχει κακία αὐτῆς», ὅπως λέγει ὁ προφήτης (Ἱερ. 6,7), θά ἀπαντήσουν ὅτι ἡ ἀρρώστια εἶναι τό μεγαλύτερο κακό. Καί ὅμως, ἀδελφοί, ὅλα τά κακά καί αὐτή ἡ ἀρρώστια καί αὐτός ὁ θάνατος προήλθαν ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἡ ἁμαρτία, λοιπόν, πού ἔπραξε ὁ ἄνθρωπος μέ τήν ὑποκίνηση τοῦ Διαβόλου, αὐτή ἔφερε τό «φυσικό» λεγόμενο κακό καί τήν ἀρρώστια καί τόν θάνατο ἀκόμη.

2. Τά λέγω αὐτά, ἀδελφοί, γιατί τά ἔλεγε τό ἅγιο Εὐαγγέλιο, πού ἀκούσαμε σήμερα ΣΤ΄ Κυριακή τοῦ Ματθαίου. Ἡ περικοπή πού ἀκούσαμε μᾶς ἔλεγε γιά ἕνα παραλυτικό, τόν ὁποῖο ἔφεραν στό Χριστό πάνω σέ ἕνα κρεβάτι, γιά νά τόν θεραπεύσει βέβαια. Καί ὅμως ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν τόν εἶδε, δέν τόν θεράπευσε, ἀλλά τοῦ εἶπε «τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου»! Γιατί; Γιατί ὁ Χριστός, περισσότερο ἀπό τήν παραλυσία τοῦ σώματος τοῦ ἀρρώστου ἔδωσε σημασία στήν παράλυτο ψυχή του, τήν ἁμαρτωλή του ψυχή, ἡ ὁποία ἔφερε τήν παραλυσία τοῦ σώματος. Δηλαδή, ὁ παράλυτος αὐτός ζοῦσε ἀπό τήν νεότητά του πολύ ἁμαρτωλή ζωή. Βάλετε ξενύχτια, βάλετε καταχρήσεις καί ἀσωτείες, πού ἔφθειραν τήν υγεία του μέχρι σημείου νά παραλύσει καί τό σῶμα του. Καί ὁ Χριστός μας, πού θεραπεύει τέλεια τόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος καταφεύγει σ' Αὐτόν, τοῦ θεράπευσε κατά πρῶτο λόγο τήν ἄρρωστη ψυχή του λέγοντάς του «ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου».

3. Γιά νά πάρουμε τό μάθημά μας ἀπό τό σημερινό Εὐαγγέλιο, ἀδελφοί χριστιανοί, καί νά ὠφεληθοῦμε πνευματικά, πρέπει νά βάλουμε τόν ἑαυτό μας στήν θέση τοῦ παραλύτου, γιατί ὁ καθένας μας ἔχει ἁμαρτήματα, ἄλλος λιγώτερα καί ἄλλος περισσότερο. Ὅλοι μας εἴμαστε ἁμαρτωλοί καί εἶπαμε ὅτι ἡ προσευχή ὅλων μας πρέπει νά εἶναι τό, «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλό». Ἀφοῦ, λοιπόν, εἴμαστε ἁμαρτωλοί, αὐτό πού πρέπει νά μᾶς νοιάζει, περισσότερο ἀπ' ὅλα, εἶναι τό νά συγχωρηθοῦν τά ἁμαρτήματά μας. Γι' αὐτό καί ὅταν τελειώνει ἡ ἡμέρα καί κάνουμε τήν βραδυνή μας προσευχή, πού λέγεται «Ἀπόδειπνο», τόν πρῶτο ψαλμό πού λέμε εἶναι τό «Ἐλέησόν με ὁ Θεός», μέ τόν ὁποῖο ζητᾶμε ἀπό τόν Θεό τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας. Καί περιμένουμε ἀπό τόν Χριστό νά ἀκούσουμε μέσα μας τόν γλυκό Του λόγο, αὐτόν πού εἶπε στόν παράλυτο, «ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι».

Ἀλλά ἀκοῦστε, χριστιανοί, νά σᾶς πῶ ἕνα παρήγορο καί γλυκό λόγο, γιά νά χαρεῖτε. Πρῶτα νά σᾶς πῶ ὅτι κανονικά ἐμεῖς οἱ βαπτισμένοι χριστιανοί δέν πρέπει νά πράττουμε καμμία ἁμαρτία. Καί δέν πρέπει νά κάνουμε καμμία ἁμαρτία γιατί ὅταν βαπτιστήκαμε ἀποταχθήκαμε τόν Σατανᾶ, τόν φτύσαμε (!), «ἔμπυσον αὐτόν» μᾶς εἶπε ὁ ἱερεὺς, συνταχθήκαμε ἔπειτα μέ τόν Χριστό καί τό σῶμα τῆς ἁμαρτίας τό θάψαμε στά ἁγιασμένα νερά τῆς κολυμβήθρας. Καί βγήκαμε ἔπειτα ἀπ' αὐτήν ἀναστημένοι πνευματικά ἄνθρωποι. Ἀναγεννημένοι! Καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης μᾶς λέγει, «πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ» (Α΄ Ἰωάν. 3,9). Δέν ἐπιτρέπεται, λοιπόν, ἐμεῖς οἱ βαπτισμένοι νά ἁμαρτάνουμε. Καί ὅμως ἁμαρτάνουμε, γιατί ρέπει ἡ φύση μας πρὸς τό κακό. Τί θά γίνει, λοιπόν, μέ τά ἁμαρτήματά μας, πού κου-

βαλᾶμε μέσα μας καί πάνω μας; Ἀκοῦστε, χριστιανοί μου, γιά νά χαρεῖτε. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ πού σαρκώθηκε, ὁ Ἰησοῦς Χριστός μας, ἔκανε τήν Ἐκκλησία Του καί ἔδωσε στους ἱερεῖς Του τήν Χάρη Του νά συγχωροῦν ἀμαρτήματα. Αυτό γίνεται μέ ἕνα ἱερό Μυστήριο, πού λέγεται «δεύτερο βάπτισμα»! Εἶναι τό Μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης. Ὁ πιστός λέγει στόν ἱερέα μέ μετάνοια καί ταπείνωση τά ἀμαρτήματά του καί ὁ ἱερεύς, ἐκ μέρους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ λέγει τόν γλυκό λόγο «ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι»! Νά ἐξομολογεῖσθε, ἀδελφοί μου! Καί ἐγώ πηγαίνω καί ἐξομολογοῦμαι. Τά ἀμαρτήματά μας εἶναι ὄγκος βαρῦς. Καί ἂν δέν τά πετάξουμε, δέν χωράμε νά περάσουμε ἀπό τήν στενή καί τεθλιμμένη ὁδó, πού πάει στόν Παράδεισο. Πνευματικοί ὑπάρχουν παντοῦ. Νά πηγαίνετε νά ἐξομολογεῖσθε, σέ ὅποιον πνευματικό θέλετε καί ἀναπαύεσθε. Πάντως νά πηγαίνετε νά ἐξομολογεῖσθε.

4. Ἀλλά θέλω νά σᾶς πῶ τώρα ἕνα λόγο πού μπορεῖ νά σᾶς φανεῖ περίεργος, θά σᾶς τόν ἐξηγήσω ὅμως, γιά νά τόν καταλάβετε. Κατά πρῶτον πρέπει νά ξέρετε ὅτι ὅσα ἀμαρτήματα ἐξομολογηθήκατε συγχωρέθηκαν ἀπόλυτα. Δηλαδή, εἶναι σάν νά μήν ἔγιναν. Ἀλλά δέν ξέρω ἂν σᾶς ἔχει συμβεῖ, γιατί ἐμένα μου συνέβηκε. Συμβαίνει νά ἐξομολογούμαστε τά ἀμαρτήματά μας, ἀλλά μετά νά μήν ἔχουμε μέσα μας τήν χαρά τῆς συγχώρησής τους. Σέ βίους δέ ἁγίων διάβασα ὅτι στό τέλος τῆς ζωῆς τους, ὅταν παρέδιδαν τήν ψυχή τους στόν Κύριο, τότε τοῦς διδóταν ἡ πληροφορία τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν τους. Καί δέν συγχωροῦνταν, λοιπόν, τά ἀμαρτήματά τους μέ τήν ἐξομολόγησή τους πού ἔκαναν συχνά;

Ἀκοῦστε, χριστιανοί, καί ζητῶ τήν προσοχή σας νά νοήσετε αὐτό πού θά σᾶς πῶ. Μέσα μας ἔχουμε μία βρωμερή μηχανή πού λέγεται «σῶμα τῆς ἀμαρτίας». Αὐτή ἡ μηχανή δουλεύει μέρα-νύχτα καί παράγει ἀμαρτήματα. Ὅταν πηγαίνουμε καί ἐξομολογούμαστε λέμε στόν πνευματικό αὐτές τίς παραγωγές τῶν ἀμαρτημάτων τῆς μηχανῆς αὐτῆς. Καί συγχωροῦνται βέβαια ὅσα ἀμαρτήματα ἐξομολογούμαστε. Ἀλλά τό σῶμα τῆς ἀμαρτίας, ἡ βρωμερή μηχανή πού εἶπαμε, εἶναι μέσα μας καί δουλεύει συνεχῶς καί παράγει νέα ἢ καί τά ἴδια ἀμαρτήματα πού ἐξομολογηθήκαμε. Ἐτσι, ἐνῶ ἐξομολογούμαστε, δέν ἔχουμε ἔπειτα τήν χαρά ὅτι καθαρίστηκε ἀπόλυτα ἡ ψυχή μας, γιατί ξέρουμε τό κακό πού ὑπάρχει ἐγκαταστημένο μέσα μας, μέ τήν ἀμαρτωλή φύση πού ἔχουμε, καί μᾶς κινεῖ πάντα στήν ἀμαρτία. Γι' αὐτό, χριστιανοί μου, δέν φτάνει μόνο ἡ ἐξομολόγηση, ἀλλά χρειάζεται καί ὁ ἀγώνας μας μετά ἀπό τήν ἐξομολόγηση, γιά νά ξεριζώσουμε ἐντελῶς τό δένδρο τῆς ἀμαρτίας πού εἶναι βαθειά ριζωμένο μέσα μας. Γιά νά καθαρίσουμε τήν ψυχή μας ἐντελῶς ἀπό τά ἀμαρτωλά πάθη, ὥστε νά κλίνει ἀπόλυτα στόν Θεό καί νά ἀποστρέφεται τό κακό. Γι' αὐτό καί αὐτά τά ἐξομολογηθέντα ἀμαρτήματά μας πρέπει πάλι νά τά σκεπτόμαστε καί νά πονᾶμε γι' αὐτά, γιά νά μήν τά ξαναπράξουμε. Ἐτσι καί ὁ Δαβίδ, ἐνῶ συγχωρέθηκε ἡ ἀμαρτία του, ὅμως ὁ ἴδιος ἔλεγε, «ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός».

Εὔχομαι, χριστιανοί μου, νά νοιώθετε τήν χαρά τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν σας μέ τήν συνεχή ἐξομολόγησή σας, ἀλλά καί μέ τόν ἀγώνα σας κατά τοῦ βρωμεροῦ πώματος τῆς ἀμαρτίας, τοῦ «πώματος τοῦ θανάτου», ὅπως τό λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Μέ πολλές ευχές
† Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας